

L'opció siderúrgica

El regidor de l'Ajuntament de València pel grup mixt i president de la comissió d'urbanisme, **Manuel del Hierro**, ha presentat en societat aquests dies un nou producte electoral: el Partido Radical Socialista Valenciano (PRSV). La novetat no ha ocasionat gens d'estupefacció en les grades. Bàsicament perquè era notori que Del Hierro, que ha causat acústiques altes i baixes en el cadastre polític valencià, anava considerant durant aquests anys de trànsfuga incontenible, el projecte de traure al mercat una formació que s'acomodara al seu ego dispendiós: el seu partit.

No tindria cap al·licient jugar-se uns bitllets que el primer que abandonarà el PRSV serà ell. Seria com jugar amb marques a la baralla. A don Manuel li va la marxa i el cos li demana o el control o la discrepància. Sobretot, perquè està tocat de persecució. Ja va ser *perseguit* en el PSPV-PSOE, en el CDS. Ara el deuen perseguir en el grup mixt, i d'ací a quatre dies el perseguiran al PRSV, organització que, de moment, integra mitja dotzena de propensos a la gran evasió i que, per aquesta circumstància, dificultosament pot ser presidida per l'harmonia. Com a presagi de la fuga, una frase brillant de don Manuel: «Todos creen que aspiro a ser el número uno y de hecho es verdad». Tota una declaració de principis. I de finals.

El llegat del PSUC

El setmanari anglès *The Economist* replega una informació sobre les maneres curioses —curioses, però

que ja tenen una certa tradició en la formació política— que ha fet servir el Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC) per tal de saldar el deute econòmic de 200 milions de pessetes que arrossegava.

El partit, per a satisfer la quantitat indicada, ha decidit negociar amb el seu important fons artístic amb els creditors bancaris. El fons artístic va començar a edificar-se en els anys de la dictadura com a conseqüència de les aportacions d'originals que determinats artistes de relleu van realitzar per tal que el partit, a través de la reproducció cartellística i serigràfica, s'ajudara econòmicament en la seua singlatura.

Passats els anys i esgotada la fórmula —o inviable davant el venciment del crèdit—, el PSUC ha hagut d'hipotecar 67 originals de, entre altres autors, **Tàpies**, **Guinovart** i **Miró**, que, encara que alguns són de temàtica abstracta, la majoria tenen connotacions polítiques, perquè van ser realitzats expressament per al partit. Les obres de Tàpies i de Miró han estat avaluades

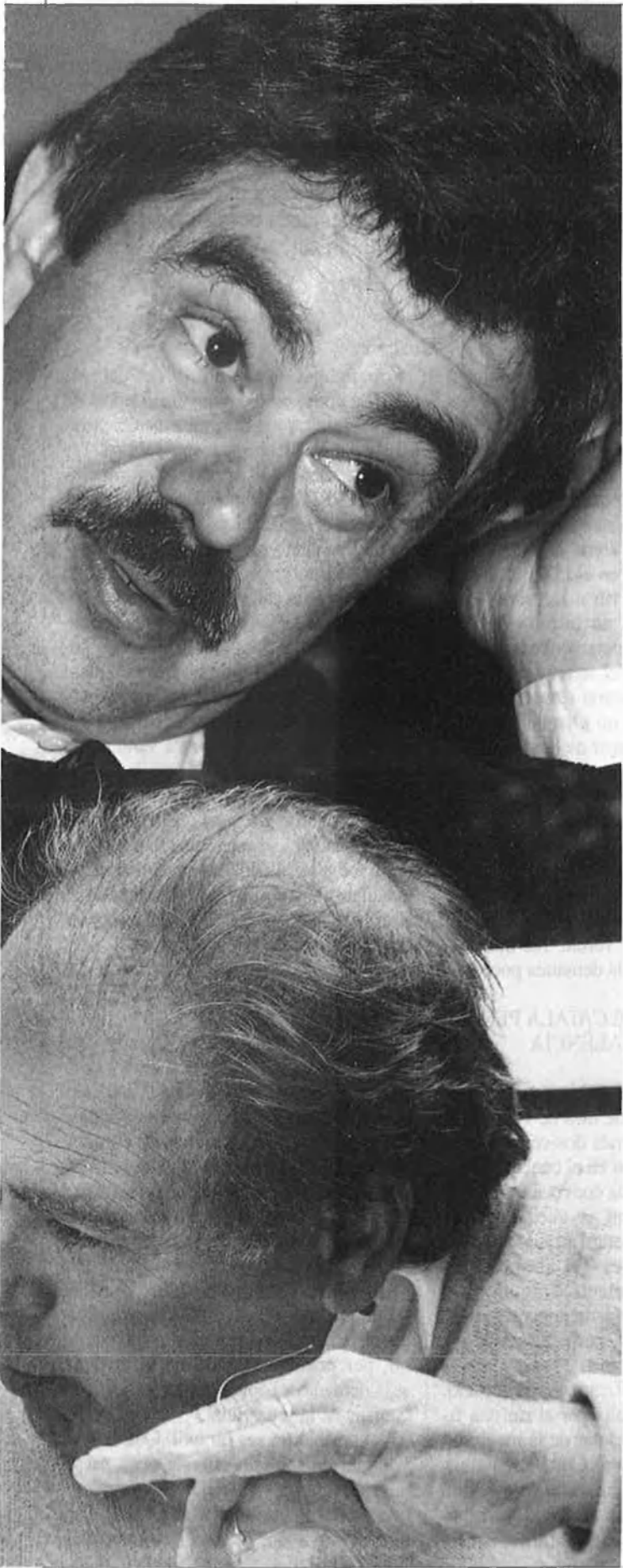
en 40 milions de pessetes pels especialistes del partit, mentre que els representants de les entitats bancàries, en un gest de sensibilitat discutible, els han atorgat un valor de 200 milions de pessetes, quantitat que cancel·la el dèbit.

El contracte observa un parell de clàusules, segons com es mire, adequades. Per una banda, el PSUC comptarà amb un termini de deu anys per a poder recuperar la propietat de l'obra, sempre que pague els 200 milions amb què els bancs han estimat el valor dels quadros. Els bancs no s'equivoquen. I per l'altra, l'obra s'exhibirà en part al Museu d'Art Contemporani amb motiu de l'Olimpíada Cultural del 92, ubicació que no podrà abandonar encara que el partit recupere en el futur la propietat sobre el patrimoni. Amb l'operació guanyen tots. Guanyen els bancs i les caixes per operacions òbvies. Guanya el PSUC perquè deixa sanejada Iniciativa per Catalunya (IC). I n'ix beneficiada la societat perquè, així, podrà visionar una obra que fins ara només s'exposava en les dependències de la seu del PSUC.

Maragall, antipacte

Uns dies després de la visita de **Felip de Borbó**,

SAR el príncep hissat, el gabinet de l'alcaldia presidida per **Pasqual Maragall**, ha fet públiques unes declaracions institucionals a manera de balanç. L'alcalde, fent honor al cànon protocolari, aprofita l'avinentesa per a saludar el president **Jordi Pujol** —i, de passada, el secretari general d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), **Àngel Colom**— i testimoniar-li la seua més alta consideració.

I ho ha fet en aquests termes: «...el fet que set mesos després dels lamentables xiulets a la família reial espanyola de coneguts sectors nacionalistes (Pujol) i independentistes (Colom) de la vida catalana en la inauguració de l'Estadi Olímpic de Montjuïc, aquest viatge hagi servit sense dubte de reparació a la família reial per part del Consell Executiu de la Generalitat. El clima de tensió i incomoditat institucional que aquest episodi, i el posterior relatiu a l'autodeterminació, han mantingut en els últims mesos sembla àmpliament superat després de la visita del Príncep».

La dedicatòria no hauria exigit ni un mínuscul comentari més enllà del fet estricte fa quatre setmanes, quan l'intercanvi de municció era habitual. Però ara passa que CiU i PSC comparteixen, en sexual res-

plendor, un pa de noces encaramel·lat. Amb la present, Pasqual Maragall no ha fet sinó desmarcar-se, veloç, dels pactes subcrits fa uns dies entre el president de Convergència Democràtica de Catalunya i el secretari general del seu partit, **Raimon Obiols**. Probablement, l'alcalde Maragall no tenia al seu abast una altra manera de fer notar la seua discrepància, ja que l'entesa estava, en certa manera, imposada des del carrer de Ferraz de Madrid.

La *salutació* de l'alcalde, per un altre costat, adquireix una ressonància superior pel fet que el club d'opinió **Emprius** —una anti-pujolista convenció d'idees tarradellistes, ja que Obiols està per estrenar i no els pot fer el paper de referència—, que, pronunciant-se com sempre en els grans temes, ha fet saber que «diàleg i negociació, tal com ha anat propugnant Raimon Obiols, no poden confondre's en cap cas amb mercadeig polític, amb regateig innoble, amb justificació d'uns errors dels quals només pot ser responsable qui governa».

Tot i haver reobert l'hostilitat, la desobediència de Maragall contra el seu partit és destacable. Com ho seria la d'algun militant destacat de CiU, si això fóra possible en aquell partit.